

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG:

Főszerkesztő: Dr. Endes Mihály

Tagjai: Dr. Aradi Csaba
Győrösy Józsefné
Dr. Nyilas István
Dr. Sípos Julianna
Dr. Varga Zoltán

HU ISSN 0238-2598

Kiadja: - a Hortobágyi Nemzeti Park Igazgatósága,
- a Kossuth Lajos Tudományegyetem Állattani
Intézete,
- a Magyar Madártani Egyesület Hajdú-Bihar
megyei Csoportja,
- a Kölcsey Ferenc Megyei-Városi Művelődési
Központ.

Sokszorosította: A/4-es méretben 500 példányban a Kölcsey
Ferenc Művelődési Központ Dekorációs Műhelye,
561/1989. sokszorosítási sorszámon.

Felelős kiadó: Lukovics András, a Kölcsey Művelődési
Központ igazgatója

Az ÉN megfigyelésem

Az ÉN területem, az ÉN adatom, az ÉN... stb. S ha ezt az ÉN szócskát akkora betűkkel kellene leírni, ahogyan az kimondva hallatszik, hát olyan nagyokat talán nem is ismer a nyomdatechnika. Irónikusan hangzik mindez? Bizony úgy! De vajon miért? Hiszen aki valamit megfigyelt, észrevett, feljegyzett és netán közre is adott, az valóban az ő érdeme, dicsősége - tehát vitathatatlanul az övé. És egyáltalán nem mellékes módon az enyém és a tiéd is, vagyis mindenkié. Annak a feszegetésétől tekintsünk el most (már csak a hely hiányában is), hogy valóban azt és ott látta-e valaki, jöllehet ez a téma is megérne egy írást.

A megfigyeléseknek pedig "értéke", "árfolyama" van. Ha egy ritka madarat látott valaki (az "mindegy", hogy hosszú időn át végzett rendszeres kutatás, azaz sok-sok türelem és kitartás eredményeként sikerült megtalálni, vagy teljesen véletlenül, váratlanul átrepült a feje felett), azt bizony el kell mesélni másoknak is. Baráti körben, szakmai gyűléseken - de valahol mindenképpen. S közben figyelni a hatást. Ami nem is marad el. Elismerő csettintés, irigykedő kétkedés és óvatos puhatolózás. Ez utóbbi a "legveszélyesebb". Hiszen "csapda" ez, amelybe - ha valaki nem eléggé óvatos - könnyen belesétálhat. Mert azt a ritkaságot más is szeretné látni! Miért is ne? Ő is madarász (halász, lepkész stb.), ő is szeretne szakmai sikereket elérni.

Ámde az ő területe "nem elég érdekes". S ezt hiszik, vallják nagyon sokan. Közben pedig nem is ismerik kellően a területüket, ahol, vagy amelynek közelében laknak, élnek, s folytatják terepmunkájukat. Gyakran hosszú évek, évtizedek óta. Elindulnak tehát "vendégségbe". Hivatlanul, bejelentés nélkül, lehetőleg észrevétlenül besurranva. Mi hajtja őket? Kíváncsiság, tudásszomj, netán a "titok" megszerzésének olthatatlan vágya? Annak a titoknak, amely - ha sikerrel jártak - ettől kezdve már az övék is. Most már az ő megfigyelésük, mesélhetik, publikálhatják. S nem utolsó sorban beseperhetik az érte járó elismerést és csodálatot (?)

Egyikük másikuk aztán nem hisz a szemének. Pedig egy szaklapban olvashatja: valaki az ő területén járt, s ott olyan dolgokat talált, amelyekről neki eddig fogalma sem volt. Felháborodva, de elkésett. És ha egy cseppnyi realitás szorult belé, csak magának tesz szemrehányást, mondván - hát ami igaz, igaz. Azon a területen "nem nagyon" járkáltam sohasem. Gondoltam, arra nincs is semmi "érdekes". De a "betolakodóra" azért persze haragszik. Igyekszik is neki ártani. Emberileg is, szakmailag is. Ezzel pedig energiáit fecsérli, sokszor nem is keveset. S az sem biztos, hogy hadjáratát "siker" koronázza. A csalódottság, sértődöttség és a bosszúvágy pedig nem lendítenek előre. Valójában nem történt más, mint az, hogy bebizonyosodott, az a terület (legyen az bármelyikünké is), jó és érdekes. Megéri a további kutatást. Avagy, jó lenne ott végre el-

kezdeni a komolyabb munkát. Mindenki, mindenütt a választott, mondhatni saját területén. Ezekre a megfigyelésekre lehetünk majd igazán büszkék! Ezek révén jut előbbre a tudomány, fejlődik a szakma. És ugye, ez volna mindannyiunk - enyém, tiéd, övé - elsődleges célja!

Főszerkesztő